

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd zložený z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a sudcov JUDr. Ivety Gildeinovej, JUDr. Martina Vladika, JUDr. Mariána Jarábka a JUDr. Martina Dolníka, v disciplinárnej veci vedenej proti **Mgr. A. B.**, nar., sudkyňi Okresného súdu B., trvale bytom., zastúpenej advokátom JUDr. P. F. so sídlom v B., na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 12. septembra 2011, prejednal odvolanie sudkyne ako aj predsedníčky Okresného súdu B. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu zo dňa 24. februára 2010, sp. zn. 2 Ds 5/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, napadnuté rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu zo dňa 24. februára 2010, sp. zn. 2 Ds 5/2009 **zrušuje v celom rozsahu.**

Podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa **Mgr. A. B.**, nar. 12. októbra 1968

o s l o b o d z u j e

z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. b/ a písm. f/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorého sa mala dopustiť tak,

ž e

ako zákonná sudkyňa vo veci Okresného súdu B., sp. zn. 36 CbR 14/2008 navrhovateľa T., V. o poverenie zvolať mimoriadne valné zhromaždenie obchodnej spoločnosti T., B., vôbec nezisťovala aktuálny skutkový stav, nevyžiadala aktuálny doklad z Centrálného depozitára

cenných papierov Slovenskej republiky, a. s., z ktorého bolo absolútne zrejmé, že akcie emitované T., sú v súčasnosti výlučne vo vlastníctve Slovenskej republiky, navyše nebolo možné (v čase 9. októbra 1998, keď tieto mal nadobudnúť navrhovateľ T., V. v exekučnom konaní) prevádzať tieto akcie na inú osobu žiadnym spôsobom, a to ani núteným výkonom práv – exekúciou, napriek tomu poverila navrhovateľa T. zvolať v lehote 40 dní od právoplatnosti uznesenia mimoriadne valné zhromaždenie obchodnej spoločnosti T., s programom:

1. otvorenie,
2. zvolenie orgánov mimoriadneho valného zhromaždenia,
3. zmena stanov spoločnosti,
4. odvolanie a voľba členov predstavenstva,
5. odvolanie a voľba členov dozornej rady,
6. rôzne,
7. záver

a súčasne ho poverila na všetky s tým súvisiace úkony a súčasne v uznesení určila, že predsedom valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti T., bude Mgr., Ing. I. I., a to až do zvolania mimoriadneho valného zhromaždenia.

O d ô v o d n e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako prvostupňový disciplinárny súd v disciplinárnej veci vedenej proti disciplinárne prejednávanej sudkyni Mgr. A. B., nar., sudkyni Okresného súdu B., trvale bytom Š. B., na ústnom pojednávaní konanom dňa 24. februára 2010 uznal sudkyňu Mgr. A. B. za vinnú z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sudcoch a prísediacich), ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že ako zákonná sudkyňa vo veci Okresného súdu B., sp. zn. 36 CbR 14/2008 navrhovateľa T., V. so sídlom H., V., IČO: , o poverenie zvolať mimoriadne valné zhromaždenie obchodnej spoločnosti T., B., vôbec nezistovala aktuálny skutkový stav, nevyžiadala si aktuálny doklad z Centrálného depozitára cenných papierov Slovenskej republiky, a. s., z ktorého bolo absolútne zrejmé, že akcie emitované T. sú v súčasnosti výlučne vo vlastníctve Slovenskej republiky, navyše nebolo možné (v čase 9. októbra 1998, kedy tieto mal nadobudnúť navrhovateľ v exekučnom konaní) prevádzať

tieto akcie na inú osobu žiadnym spôsobom, a to ani núteným výkonom práv a celé to urobila v konaní, a preto zavinene porušila povinnosti sudcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako prvostupňový disciplinárny súd podľa ustanovení § 117 ods. 10 zákona upustil od uloženia disciplinárneho opatrenia, pretože to považoval za postačujúce vzhľadom na menej závažný charakter porušenej povinnosti, spôsob konania a mieru zavinenia.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový disciplinárny súd po vykonanom dokazovaní na ústnom pojednávaní dospel k záveru, že sudkyňa Mgr. A. B. svojím konaním zavinene nesplnila, resp. porušila povinnosti sudcu objektívne zistiť skutkový stav, najmä tým, že v rozhodnutí, sp. zn. 36 Cbr 14/08 z 30. marca 2009 hodnotila dôkazy, ktoré vôbec nevykonala, najmä si nevyžiadala zo Strediska cenných papierov dôkazy o tom, či navrhovateľ je skutočne vlastníkom 110 kusov akcií spoločnosti T., konštatovala priebeh exekúcie napriek tomu, že spis o exekúcii si nevyžiadala, neoboznámila ho na pojednávaní, ale len konštatovala skutočnosti, ktoré jej na pojednávaní uviedla právna zástupkyňa navrhovateľa.

Prvostupňový disciplinárny súd dospel preto k záveru, že sa dopustila disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona o sudcoch a prísediacich. Nestotožnil sa s pôvodným návrhom navrhovateľky, predsedníčky Okresného súdu B., ktorá sa domáhala, aby bola sudkyňa Mgr. B. postihnutá za závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b/, a písm. f/ zákona o sudcoch a prísediacich. Na ústnom pojednávaní nebolo preukázané, že by zavineným nesplnením alebo porušením povinnosti sudcu podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona o sudcoch a prísediacich, vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia bola jeho škodlivosť zvýšená, keďže v dôsledku mimoriadneho opravného opatrenia bolo napadnuté rozhodnutie sudkyne zrušené a následky, ktoré ním hrozili, nenastali. Taktiež nebolo preukázané, že by išlo o svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré by bolo v rozpore s právom, keďže sudkyňa vychádzala z dôkazov, ktoré boli založené v spise a len si nevyžiadala všetky podklady pre svoje rozhodnutie a k svojmu rozhodnutiu dospela len na základe dôkazov, ktoré boli v spise a ktoré pre jej rozhodnutie neboli dostatočné.

Z uvedeného dôvodu potom prvostupňový disciplinárny súd musel pri rozhodovaní o potrestaní sudkyne za zistené disciplinárne previnenie hodnotiť všetky okolnosti prípadu,

konanie sudkyne, možný následok, ktorý hrozil, ale nenastal a následne dospel k záveru, že je možné za zistené disciplinárne previnenie postupovať v zmysle § 117 ods. 10 zákona o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého môže disciplinárny súd upustiť od uloženia disciplinárneho opatrenia za priestupok alebo za iné porušenie tohto zákona, výnimočne aj za zavinené nesplnenie alebo za porušenie povinnosti sudcu, ak to považuje za postačujúce vzhľadom na menej závažný charakter porušenej povinnosti, spôsob konania a mieru zavinenia.

Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho súdu podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, predsedníčka Okresného súdu B., a to do výroku o vine a uložení disciplinárneho opatrenia. Namietala, že sa s právnym záverom prvostupňového disciplinárneho súdu nestotožňuje, pretože má zato, že vykonaným dokazovaním na ústnom pojednávaní bolo dostatočne preukázané, že sudkyňa Mgr. A. B, ako zákonná sudkyňa vo veci Okresného súdu B., sp. zn. 36 Cbr 14/2008, pri zisťovaní skutkového stavu a aplikovaní právnych noriem vzťahujúcich sa na daný skutkový stav, nepostupovala svedomito, predovšetkým neaplikovala právne predpisy vzťahujúce sa na daný skutkový stav. Umožnila tak svojím rozhodnutím, proti ktorému nebolo možné podať riadny opravný prostriedok, disponovať s akciami Slovenskej republiky inému subjektu, ako aj tým, že umožnila inému subjektu urobiť zásah do obchodnej spoločnosti, ktorá je strategickým podnikom štátu, čím ohrozila najdôležitejšie záujmy štátu, ktoré navyše štát chráni zákonom. Poukazovala na to, že neaplikovanie právneho predpisu na prípad, na ktorý sa tento vzťahuje, sa u sudcu považuje za svojvoľné rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právom. Takýmto rozhodnutím sudkyne v rozpore s právom bol štátu spôsobený obzvlášť závažný následok, keďže štát stratil možnosť disponovania so 110 kusmi akcií obchodnej spoločnosti T. v hodnote 3 651 340,- eur, a to až do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 6 MoBdo 3/3009 zo dňa 20. mája 2009, ktorým bolo uznesenie Okresného súdu B. zo dňa 30. marca 2009, č. k. 36 Cbr 14/2008 – 224 SA 507/B zrušené. Sudkyňa tým, že zavinené porušila povinnosti sudcu, pričom vzhľadom na povahu porušenej povinnosti a spôsob konania je jeho škodlivosť zvýšená, svojvoľne rozhodla v rozpore s právnym poriadkom a takýmto rozhodnutím spôsobila obzvlášť závažný následok, sa dopustila závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. b/ a písm. f/ zákona o sudcoch a prísediacich. Z toho dôvodu navrhovateľka žiadala, aby odvolací disciplinárny súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vo veci sám rozhodol.

Rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu napadla odvolaním taktiež sudkyňa Mgr. A. B.. Vo svojom odvolaní uviedla, že pri rozhodovaní v konaní, sp. zn. 36 Cbr 14/2009 vychádzala z dôkazov predložených navrhovateľom, konkrétne výpisu zo Strediska cenných papierov z 9. októbra 1998 a dvoch rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to konkrétne nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2007, sp. zn. II ÚS 159/07 a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2009, sp. zn. II ÚS 346/2008, ktoré sa okrem iného zaoberali aj zákonnosťou nadobudnutia akcií obchodnej spoločnosti T. v exekučnom konaní, ale aj z dôkazov predložených odporcom, ktorý predložil doklad o vlastníctve 100% akcií v predmetnej spoločnosti. Uviedla, že dôkazy posudzovala v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 132 OSP a že predložené dôkazy boli vo vzájomnom rozpore. Preto sa pri rozhodovaní riadila článkom 144 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 a nasl. zákona o súdoch, rešpektovala právne názory Ústavného súdu Slovenskej republiky a primárne z nich vychádzala.

Preto pokiaľ rešpektovala právne názory vyslovené ústavným súdom a pri hodnotení dôkazov z nich primárne vychádzala, nemôže byť za tieto sankcionovaná, pretože postupovala v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami o dokazovaní. Prvostupňový disciplinárny súd sa vôbec nezaoberal a nezohľadnil obranu sudkyne, ktorá spočívala v argumentácii, že v konaní postupovala a pri svojom rozhodovaní primárne vychádzala z rozhodnutí ústavného súdu a v tomto kontexte nehodnotil rozsah vykonaného dokazovania. Preto je sudkyňa presvedčená, že v tomto prípade je jej kladený za vinu jej právny názor, ktorý je súčasne konformný s názorom ústavného súdu, čo je absolútne neprípustné a v rozpore s jedným zo základných princípov výkonu súdnej moci a to nezávislosti sudcu. Sudkyňa uviedla, že sa nedopustila žiadnej protiprávnej činnosti a rozhodne sa nedopustila žiadneho konania, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako disciplinárne previnenie akéhokoľvek charakteru. Preto navrhovala, aby odvolací disciplinárny senát Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky zrušil prvostupňové rozhodnutie Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky a oslobodil ju spod obvinenia z disciplinárneho previnenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd v odvolacom senáte na verejnom zasadnutí, konanom v Bratislave dňa 12. septembra 2011, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že prvostupňový disciplinárny súd vykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutkového stavu, avšak nesprávne rozhodol.

Podľa § 131 ods. 3 zákona o sudcoch a prísediacich o odvolaní rozhoduje odvolací disciplinárny senát.

Podľa § 131 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich, ak odvolací disciplinárny senát odvolanie nezamietne, napadnuté rozhodnutie úplne alebo sčasti zruší a rozhodne spravidla sám vo veci alebo vec vráti na nové prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich, sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných priet'ahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o sudcoch a prísediacich, sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom. Právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na základe návrhu súdu je pre súd záväzný.

Podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona o sudcoch a prísediacich, disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudcu.

Podľa § 116 ods. 2 písm. a/ zákona o sudcoch a prísediacich, závažným disciplinárnym previnením je vedomé porušenie povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato.

Podľa § 116 ods. 2 písm. b/ zákona o sudcoch a prísediacich, závažným disciplinárnym previnením je konanie uvedené v odseku 1 okrem konania uvedeného v ods. c/ a ods. d/, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné prít'azujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená.

Podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona o sudcoch a prísediacich, závažným disciplinárnym previnením je svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré je v rozpore s právom, ak týmto rozhodnutím sudca spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

V danom prípade je nepochybné, že Mgr. A. B. sa kladie za vinu, že nevykonala dokazovanie v dostatočnom rozsahu tým, že si nevyžiadala aktuálny doklad z Centrálného depozitára cenných papierov Slovenskej republiky, a. s., z ktorého bolo absolútne zrejmé, že akcie emitované T., sú v súčasnosti výlučne vo vlastníctve Slovenskej republiky a navyše nebolo možné v čase 9. októbra 1998, keď tieto mal nadobudnúť navrhovateľ T., V. v exekučnom konaní, prevádzať tieto akcie na inú osobu žiadnym spôsobom, a to ani núteným výkonom práv. Je nepochybné, že dokazovanie vedie a vykonáva zákonný sudca, pričom dokazovanie je súčasťou rozhodovacej činnosti sudcu.

Podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu nešlo zo strany sudkyne o svojvoľné rozhodnutie ale o právny názor sudkyne na predmetnú vec a za takýto postup nemožno žiadneho sudcu disciplinárne stíhať a trestať. V tomto prípade pri rozhodovaní sudkyňa vychádzala z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. II ÚS 159/07-37 zo dňa 11. decembra 2007, ktorý pojednával o sťažnosti spoločnosti T. vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu, keď v odôvodnení tohto rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že spoločnosť T. nadobudla predmetné akcie, a to v exekúcii, ktorá sa stala právoplatnou a vykonateľnou. Taktiež z tohto rozhodnutia vyplýva, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sa pokúšali o zrušenie exekučného konania, neboli však úspešní a na tom základe bol stav pred 9. decembrom 1998 taký, že majiteľom predmetných akcií bola spoločnosť T. Ústavný súd vyslovil názor, že právomoc posudzovať zákon o priebehu exekúcie zveruje exekučný poriadok exekučnému súdu a do priebehu exekúcie môže zasahovať iba na základe podaného odvolania, dovolania, či mimoriadneho dovolania, a to ako súd vyššej inštancie, a teda je vylúčené, aby zákonnosť exekúcie posudzoval ako prejudiciálnu otázku súd v inom konaní. Tento istý právny názor zopakoval ústavný súd vo svojom ďalšom náleze II ÚS 346/2008-37 zo dňa 15. januára 2009.

Vzhľadom na uvedené sa prejednávajúca sudkyňa mohla dôvodne domnievať, že navrhovateľ je vlastníkom uvedeného počtu akcií a preto rozhodla tak, ako je to uvedené v uznesení č. 36 Cbr 14/2008 – 2004 SA 507/B zo dňa 30. marca 2009. Nie je úlohou disciplinárneho súdu posudzovať zákonnosť jej rozhodnutia. Úlohou disciplinárneho súdu je posúdiť, či sa sudkyňa disciplinárneho previnenia dopustila tak, ako je jej to kladené za vinu v návrhu. Podľa názoru odvolacieho súdu k tomuto nedošlo. Sudkyňa pri rozhodovaní v predmetnej veci postupovala tak, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti a prípustnej úvahy

vychádzala z názoru ústavného súdu na posudzovanú vec, a teda sa jednoznačne jedná o rozhodovacia činnosť sudcu a že v predmetnej veci ide o rozdielne právne názory na posudzovanú vec medzi súdom ústavným a súdom najvyšším. Bolo by teda nad rámec právomocí disciplinárneho súdu, ak by sa správnosťou či úplnosťou niektorého z týchto právnych názorov zaoberal.

Z takto zisteného skutkového stavu nebolo teda preukázané svojvoľné rozhodnutie sudkyne, jej úmyselným konaním, ktoré by zjavne nemalo oporu v právnom poriadku.

So zreteľom na uvedené skutočnosti odvolací disciplinárny súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu, sp. zn. 2 Ds 5/2009 zo dňa 24. februára 2010 zrušil v celom rozsahu a sudkyňu Okresného súdu B., Mgr. A. B. oslobodil v súlade s ust. § 129 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediaciach.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 12. septembra 2011.

JUDr. Jarmila U r b a n c o v á , v. r.
predsedníčka odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková